

KAISA IKOLA

SAGA
EGMONT

Hullu luokka iskee jälleen

Kaisa Ikola

Hullu luokka iskee jälleen

Saga Egmont

Hullu luokka iskee jälleen

Cover image: Shutterstock

Copyright © 1992, 2021 Kaisa Ikola and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788728241356

1. POD edition

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

SAGA Egmont www.saga-books.com – a part of Egmont, www.egmont.com

1. LUKU

”Miten olis sihteerin virka – tai äidinkielen lehtorin viransijaisuus – tai myymäläapulaisen paikka? Musta tuntuu, ettei tässä lehdessä oo oikein mitään meidän ikäisille.” Emilia taitteli sanomalehden tunnetulla taidollaan epämääräiseksi möykyksi ja survoi sen roskikseen. Tarjoilija, jolla oli Emiliasta jokseenkin ikäviä kokemuksia, mulkaisi tätä kuin epäillen, että lehden sisään oli piilotettu pommi.

Anna, Miina ja Emilia istuivat Casanovan nurkkapöydässä aikaa sitten tyhjentyneet pizzalautaset edessään. He olivat uskaltautuneet pizzeriaan sen jälkeen, kun Loiva ja Emilia olivat käyneet siellä eikä tietty tarjoilija ollut naulannut Emiliää haarukalla letistä oveen.

”Mua ei oikein jaksaa innostaa kesätyön ajatteleminen maaliskuun alussa”, huokasi Miina. ”Kesää ennen on vielä ainakin kolmet matikankokeet ja Komeetta vihjaisi mulle kerran hienosti, että mä voisin joskus yrittää oppia Pythagoraan lauseen.”

”Jos et mainittisi sanaa matikankokeet, niin mä olisin tosi kiitollinen. Ja pakko meidän on etsiä töitä jos niitä kerran halutaan, ei 14-vuotiaalla oo kovin suuria mahdollisuuksia. Miten olis, Emilia, jos me tultais teidän kasvimaalle?” ehdotti Anna.

”Joo tulkaa vaan, mä maksan markan tunnilta kummallekin. Ja sitä paitsi musta tuntuu et olis paras lähteä, toi tarjoilija on jo pitemmän aikaa silmäilly mua siihen tyyliin, ettei meidän välttämättä tarvittis istua tässä enää kolmatta tuntia.” Emilia kaivoi kukkaronsa esiin. ”Hei, saadaanko me lasku!”

Hetkeä myöhemmin tytöt tallustelivat lumista katua pitkin.

”Mä kysyin isältä eiks me saatais pankista töitä, mutta ei se luvannu”, Anna mumisi kaulahuivinsa uumenista. ”Se epäilee jostakin kumman syystä meidän laskutaitoa – mun ei olis kai pitäny kertoa sille siitä viitosesta jonka sä sait viime matikankokeesta, Miina.”

”Joo, pankkiin mä en halua”, Miina virnisti. ”Ennemmin leikkaamaan kaupungin nurmikoita. Siinä ruskettuu.”

”Ja leikkaa varpaansa irti, ei kiitos. Mutta tiedättekste, me voitais mennä kysyyn Valtterin valinnasta paikkaa. Ville oli siellä pari vuotta sitten jouluapulaisena”, innostui Emilia.

”Selvä, mennään sinne ja sanotaan että ’täs on sen Villen sisko, me haluttais töihin’. Mut tietysti voidaan kokeilla.”

”Mennään sitten heti!” Emilia syöksähti Valtterin valinnan ovelle ja oli liukua mahallaan takaisin, sillä portaat olivat jäiset.

”Älä herttin tähäre mee ensimmäisenä tai me ei ikinä saada töitä”, Miina hihkaisi ja tarttui Emiliaa hihasta. ”Ehkä sun olis paras jäädä ulos odottaan.”

”Vähä sä oot kohtelias! Et sä tiedä, että kun ne näkee mun viattomat kasvoni, ne palkkaa meidät alta aikayksikön.”

”Mä en käyttäisi sanaa viattomat, mut mennään nyt johonkinpäin, noi tuolla sisällä haluais kai päästä ulos.” Anna työnsi Miinan ja Emilian pois tuulikaapista. ”Kysytään kassalta, onks johtaja tai muu pomo tavattavissa.”

Johtaja oli matkalla, ja kun Emilia kysyä möläytti ”muuta pomoa”, kassa sanoi hieman viileästi, ettei sellaistaakaan ollut tavattavissa.

”No johan on harmi. Meidän pitää tulla joskus uudestaan”, Miina sanoi.

Kauhistunut ilme häivähti kassaneidin kasvoilla, sitten hän hautautui asiakkaan maitopurkkien hintoihin. Tytöt mönkivät ulos ja Emiliakin törmäsi vain yksiin ostoskärryihin.

”Onpahan ainakin pieni mahdollisuus”, Anna sanoi. ”Olis mahtava ansaita itte omat rahansa.”

Emilia vilkaisi kelloaan.

”Mun pitää pomppia nyt, linkka lähtee vartin päästä, ja mun pitäis mielellään ehtii tekeen läksyt vielä tänään.”

”Eiks sulla oookkaan treffejä Loivan kanssa?” irvisti Anna.

”Ei satu oleen. Mä muuten oon aikonu saada sen tekemään tupakkalakon.” Emilia laski reppunsa keskelle jalkakäytävää ja ryhtyi kaivelemaan koululaislippuaan esiin niin laveasti, että ohitse haluavat joutuivat kiertämään kadun kautta.

”Loiva tupakkalakkoon? Älä nyt houri”, Miina kikatti. ”Eihän se voi olla edes yhtä välkkää polttamatta!”

”Just siksi.” Emilia löysi lipun ja survoi kirjat sun muut työtarpeet epämääräiseen epäjärjestykseen reppuunsa, joka uhkasi revetä saumoistaan. ”Mä meen nyt, moi!”

”Kokeile nikotiinipurkkaa!” hihkui Anna hänen peräänsä.

2. LUKU

Tunti kello kahdesta kolmeen perjantai-iltapäivänä ei välttämättä ollut kaikkein pirtein. Oppilaat lojuivat pulpeteillaan kuin sulaneet jäätelöt harjoitellen ahkerasti silmät auki nukkumista, ja vain aniharva jaksoi nostaa päätään sen verran, että näki paljonko kello oli. Ainoa innostunut oli Komeetta, joka oli saanut tarmokkuuden puuskan ja, karttakepillään vilkkaasti huitoen, yritti perehdyttää oppilaita neliöjuuren syvimpään olemukseen.

Loiva ja Herbert pelasivat jätkänshakkia luokan takaosassa, Kyösti oli uppoutunut lukemaan lukion kolmannen luokan laajan fysiikan oppikirjaa ja jopa Miina tuijotti haaveillen ulos, milloin ei mulkoillut Herbertiä. Anna oli juuri vaipumassa autuaaseen tiedottomuuden tilaan kirjan, vihon ja penaalin avulla rakentamansa näköesteen takana, kun hänen nenänsä eteen tipahti paperi, johon oli räävitty jotakin Emilian tunnetulla käsialalla.

Moi! Mä muistin tässä juuri, etten oo kertonu sulle yhtä järkyttävää uutista, joten se tulee tässä: tati Loiva on käsenyt Juhan & mun sinne tänään. Se oli kuulemma ollu hirveen järkyttyny siitä, ettei Juha-kulta enää oookkaan Pirjo-kullan kanssa, ja tahtoo nyt nähdä, millainen onnenonkija mä oon. Joten pidä peukkuja, ettei sillä oo miljoonan markan arvoista vaasia Ming-dynastian ajalta tai jotakin muuta, joka vois mennä rikki.

Emilia

Anna hörähti itsekseen kuvitellessaan, miten Emilia kompastuisi mattoon ja ottaisi tukea miljoonan markan arvoisesta Ming-vaasista. Sen jälkeen taitaisi kesätyö olla tosiaan tarpeen... Hän virnisti Emilialle rohkaisevasti ja talletti kirjeen oppilaskalenterinsa väliin, missä säilytti muitakin arvopapereitaan.

Uni oli kaikonnut, joten Anna yritti keskittyä tuntiin. Hän osasikin näytellä kiinnostunutta niin etevästi, että Komeetta innostui entisestään eikä kai olisi huomannut päästää 8B:tä kotiin lainkaan, ellei Loiva kellon soidessa olisi syöksynyt käytävään kuin suihkuhävittäjä kaataen täyden roskiksen lattialle ja pamauttaen oven kiinni sellaisella voimalla, että sitä lähinnä istuvan Annan korvat soivat vielä pitkän aikaa.

”No niin, meidän kai täytyy lopetella”, sanoi Komeetta pettyneenä. ”Hyvää viikonloppua vain kaikille.” Hän kokosi kirjansa ja lyllesi ulos.

”Meettekste tätilään nyt heti?” Anna kysyi oikoessaan puutuneita jäseniään ja työntäessään tavaroita reppuun. ”Mä vaan aattelin, kun Loiva pakeni paikalta.”

”Joo mennään me, voidaan tulla samaa matkaa sun kanssa”, ehdotti Emilia. ”Tai en mä tiedäkään, kun me mennään kumitassuilla.”

”Tota öö, mun pitää kyllä käväistä ostamassa filmiä mun kameraan”, sanoi Anna nopeasti, sillä hän osasi kuvitella mukavampaakin seuraa kotimatkalle kuin Loiva. ”Miina, tuutsä mun kanssa?”

”Voin mä tulla. Niin mihin sä meet, Emilia?”

Emilia selitti.

”Mä kerron teille kaikki maanantaina”, hän vakuutti, ”jos mä en istu velkavankeudessa jonkun isonvihan aikaisen kahvikaluston rikkomisesta.”

”Eiks Ming-maljakon? Me pidetään sulle peukkuja”, Anna sanoi rohkaisevasti. ”Tuu, Miina.”

Miina ja Anna odottivat maanantaita kiinnostuneina. Emilia ei ollut soittanut kummallekaan, joten vierailu ei ehkä ollut onnistunut aivan täysin. Kahteen välituntiin hän ei puhunut asiasta sanaakaan, mutta kun tytöt ruokatunnilla olivat istuneet pöytään perunoiden ja soosin seassa uivan porkkanaraasteen kera, Emilia alkoi kertoa.

”Me siis mentiin täti Loivalle”, hän aloitti ja märehti synkkänä raastettaan. ”Mä olin ostanu tädille tulppaaneita, ne oli nimittäin alennuksessa, ja vasta kun mä portaissa aloin ottaa niitä paperista pois, Juha keksi huomauttaa, että täti inhoo just tulppaaneita...”

Anna ja Miina olivat osaaottavasti vaiti, kunnes Emilia oli niellyt kaiken raasteen ja alkoi muussata perunaa.

”No, mä kuitenkin annoin sen puskan”, hän jatkoi ja huokasi raskaasti. ”Täti kiitti kohteliaasti, mutta mulkaisi rehuja samalla niinkun olis tahtonu lämmittää niillä saunaa. Mä otin kengät ja

On kevät ja 8B:n Miina, Emilia, Anna, Loiva ja Herbert miettivät kesätöiden hankkimista. Kesäsuunnitelmien ohella Hullu luokka järjestää taattuun tyyliinsä opettajille päänvaivan jos toisenkin. Lukuisilla metkuilla haastetaan myös luokan uutta sijaisopea. Lisäksi kevääseen kuuluvat romanssit ja luokkaretki Helsinkiin. Hullun luokan tempaukset tekevätkin lähtemättömän vaikutuksen pääkaupunkilaisiin!

Teos on riemastuttavan ”Hullu luokka” -sarjan kolmas osa. Sarjassa seurataan yläkoululaisten vauhdikasta elämää 8. ja 9. luokalla. Sarjan kaksi ensimmäistä teosta Kaisa Ikola kirjoitti yhdessä Minna Kulmalan kanssa.

Kaisa Ikola (nyk. Viitala) (s. 1974) on suomalainen historianantutkija ja kirjailija. Ikola on kirjoittanut erityisesti lasten- ja nuortenromaaneja, joista ensimmäisen hän julkaisi ollessaan 13-vuotias. Ikolan rakastetuimpiin teoksiin kuuluu hulvaton Hullu luokka –sarja.